

ништа чески или србски! Колико Чеха имаю сва немачка списания, а ниједну польску или руску књигу; колико Руса преводѣ безъ погрешке съ енглескогъ, италијанскогъ — .
Нуждно бы было да најпре своју крвъ и свой родъ познати научимо, пакъ затимъ туђъ. Свагда е знакъ обезнаравња еднога Народа, кадъ онъ свое рођено и ближе презире и заборавља, а съ туђимъ, иностраннымъ и удалѣнимъ ревнуе; чрезъ то долази онъ у не наравно противурѣчје са самимъ собомъ, упада у неслогу и самъ себе упропашћава, кое по томъ и ѣзикъ горко осећати мора, еръ кадъ се народъ изопачи, то мора и огледало нѣгове внутрености, ѣзикъ то естъ изопачити се. Мене бы иначе врло зло разумели, кадъ бы по овомъ овде казаномъ можда какву ненаклоность према Поляцима на мени примѣтити тели, кое я за најлепше и највитежније племе нашегъ народа држимъ; усредъ мои осуђеня почитуемъ я Руссе високо, духа пуне Чехе любимъ я исто тако као и нѣжно-чувствујуће Србе: али поредъ свега тога немогу ниједно одъ ови племена штедити, ниједне нѣнове погрешке онде прећутати, гди се о благу и срећи целога народа ради.
